

פרוטוקול מס' 192

מישיבת ועדת הכלכלה
מיום ה', כ' באייר תשל"ו - 20.5.1976, שעה 9.00

נ כ ח ו :

חברי הוועדה:

י. מודעי - ממלא מקום היושב-ראש
מ. דרובלס
א. לבני
נ. קצב
י. שערי

מוזמנים:

א. יפה - משרד המסחר והתעשייה
א. שומר - משרד המסחר והתעשייה
נ. לירם - משרד המסחר והתעשייה
ת. פנחסוביץ - משרד המשפטים

ד. לב כלכלן הוועדה:

י. פלקסר מזכיר הוועדה:

א. עצמון רשמה:

סדר היום: חוק הליכות המסחר, תשל"ב-1972.

-1664-

(מקב) כ"ח 26.5.76

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. מודעי:

חוק הליכות המסחר, תשל"ב-1972

א. שומר:

סעיף 20:
המפרסם מידע כוזב או מטעה כשהוא יודע או עליו לדעת, שפרסום כאמור עלול לפגוע בעסקו של בעל עסק או במוניטין שלו או באפשרויות האשראי שלו, או יש בו כדי לבזות מצרן או שירות שהוא מספק - יאשם בהוצאת דיבה מסחרית.

הסעיף בחלקו הגדול הועבר מחוק איסור לשון הרע סעיף 1 - שם מדובר לפגוע באדם, במשרתו בעסקו במשלח ידו או מקצועו, בישיבה הקודמת אמרנו שבענין מסחר מקצוע וכו' במקום שזה יהיה מפוצל בכמה חוקים ניסינו לרכז בחוק הליכי מסחר והועבר הענין הזה לכאן. זה מנסח מחדש את מה שמצוי בחוק איסור לשון הרע.

היו"ר י. מודעי:
פה יש תוספת שאומרת כשהוא יודע או עליו לדעת. שם הדבר הזה לא מופיע אלא לגבי כל מי שמפרסם דבר שעלול לפגוע גם נושאים אחרים לאו דוקא דיבה מסחרית. מה היתה כוונתך להכביד או להקל?

א. שומר: התאמת את זה למסגרת החוק.

היו"ר י. מודעי:
אבל בחוק איסור לשון הרע אין המינוח שיש כאן כשהוא יודע או עליו לדעת.

א. שומר: זה בא להקל.

נ. לירם: כי חובת ההוכחה היא על התובע.

היו"ר י. מודעי:
בחוק החדש הוא מוסיף המפרסם מידע כוזב או מטעה כשהוא יודע או עליו לדעת - שם בכלל אין הסיוג הזה. אומר מר שומר שזה בא להקל.

ת. פנחסוביץ: אני רואה בזה הכבדה על התביעה.

היו"ר י. מודעי:
לגבי הרישה איננו יכולים לבוא בטענות. גם אני מבין שיש בזה הקלה היות ומדובר בדיבה מסחרית בלבד, ברור שצריכה להיות הקלה.

נ. קצב:
אני יגדעת שאנחנו כצרכנים התנגדנו מאד לנוסח של חוק איסור לשון הרע. מבחינת הגנה על הארגונים אז יש כאן הקלה. מה מבחינת החקיקה?

היו"ר י. מודעי:
כתוב בסוף בסעיף 97 שהחוק הזה מבטל מה שיש שם בנושא הזה.

נ. קצב:
אבל לפי סעיף 21 משתמע שחוק איסור לשון הרע מבטל את החוק הזה.

היו"ר י. מודעי:
מה קורה כאשר מחוקקים חוק ויש בו חפיפה לסעיפים בחוק קיים - האם אין חובת ביטול אוטומטית או שצריך הכרזה לביטול, האם הוא כללי או ספציפי לסעיף מסויים?

ת. פנחסוביץ:
אם בחוק חדש משנים הוראה שקיימת בחוק קיים אז צריך לבטל את ההוראה הקיימת או לעשות תיקון עקיף בחוק הקודם ואת זה אנחנו לא אוהבים לעשות. אם ישנה הוראה שרק מסייגת אז אפשר לומר על אף האמור בחוק איסור לשון הרע. כאן בסוף החוק ישנה הוראה שמבטלת את ההוראה של חוק איסור לשון הרע - וזה מופיע בסעיף הביטולים. למעשה, יש כאן תיקון עקיף לחוק איסור לשון הרע שהוא מוציא את המילים בעסקו, במשלח ידו או במקצועו. כלומר, קבעו הוראה ספציפית לגבי עסק והוציאו את זה מתחולת החוק ההוא.

א. שומר:
אני חושב שע"י הוצאת המילים בעסקו במשלח ידו או במקצועו למעשה מבטלים את ענין התחולה של חוק איסור לשון הרע. אם אתה מוציא בסעיף 1(3) לחוק איסור לשון הרע את המילים האלה אז חוק איסור לשון הרע לא חל יותר על זה. כלומר, ביטלו את העבירה של חוק איסור לשון הרע לענין זה.

מה שחה"כ קצב טוענת הוא שבשעה שחוקקו את חוק איסור לשון הרע היתה התנגדות של ארגוני הצרכנים השונים. כאשר הם מנסים להפעיל את סמכויותיהם עומדים בפני החשש שמה שהם יפרסמו יהיה בכך משום לשון הרע. היות ולא הצליחו אז מבקשת גב' קצב בהזדמנות זו לתקן את חוק איסור לשון הרע כדי שלא יהיו צפויים למה שהם חוששים אם הם יפרסמו דבר בתום לב. אינני חושב שבהזדמנות זו אנחנו יכולים לתקן את הדבר.

ג. קצב:
אם יש חפיפה והסעיפים האלה יכולים בהזדמנות זו לתקן את הענין נראה לי שהדבר יהיה הוגן. לכן אני חושבת שהנוסח הזה הוא הוגן כלפי כל הצדדים. אבל אני רואה שמעתיקים פה כמה עשרות סעיפים של חוק איסור לשון הרע.

ת. פנחסוביץ:
היא יכולה להרחיב את ההוראה הקיימת אם זה נראה לה לא מספיק לגבי מקצוע ומשלח יד. לגבי היתר יש דרכים כמו הצעה לתקון חוק איסור לשון הרע.

מ. דרובלס:
בקשר לרישה - אמנם מר שומר אומר שיש הקלה ונכון לעומת סעיפים אחרים. כאשר כותבים... כשהוא יודע או עליו לדעת, לדעתי, זה חמור מדי.

א. שומר:
זו הקלה לעומת החוק הקיים.

מ. דרובלס:
אם כבר מחוקקים חוק יש לעשותו כך שיהיה נוח לכולם להשתמש בו. אני חושב שהיה צריך לכתוב: המפרסם ביודעין מידע כוזב או מטעה וכו'.

לא ברור לי מה פרוש המילים... או יש בו כדי לבזות - מה הכוונה יכולה להיות לבזות מצרך? - יכולות להיות לזה הרבה משמעויות וזה לא מספיק ברור.

י. שערי:

אני רוצה להציג שאלה אחרת - יש תופעות כאלה שקמים עתונאים או אנשי ציבור ומנהלים מלחמה נגד מצרך מסויים, למשל, סיגרות אומרים שזה מזיק לבריאות. באיזה מידה מערכה כזאת נכנסת למסגרת הפגיעה במסחר? - האם אנחנו כאן לא באים לפגוע בדברים שהם לגטימיים? - או לאפשר מערכה ציבורית שתביא לגילוי דברים נכונים אם כי יהיו כמה תופעות לוואי. אני בהחלט נגד זה לאפשר להוציא דיבה על מצרך מסויים אבל אני אומר שיש גם כן דברים שהם נושאים לויכוח כמו סיגרות אם זה מזיק או לא מזיק לבריאות.

נ. קצב:

אני מתנגדת למילים... או עליו לדעת. אם הוא בא בזדון אז הוא ידע עליו. אבל אינני יודעת מה זה אומר לגבי ארגונים צרכנים שרוצים להדריך אנשים שלא יקנו דבר כזה אלא דבר אחר, אחרי בדיקה אולי לא כל כך מעבדתית, אבל להגיד לציבור שזה יותר טוב מזה. אני עוד מבינה את המילים כשהוא יודע אבל המילים שהיה עליו לדעת, זה סותם להם את הפה. מדוע בכלל הכניסו את ההגבלה הזאת.

היו"ר י. מודעי:

לגבי הרישה לי נראה הנימוק הזה בהחלט. לגבי ההערה של חה"כ דרובלס לכתוב: המפרסם ביודעין זה כבר כלול בפרסום. כמו-כן גם המילים והיה עליו לדעת נראות לי כי אנחנו לא עוסקים בעבירות קיצוניות וצריך לתת הקלה על הענין שהיה עליו לדעת. כמובן שהיה יותר טוב אם היה איסור אבסולוטי. אבל לי יש ויכוח עם הסיפה - אני חושב שניסיתם לתפוס את כל העולם. כאשר אתם כותבים לפגוע בעסקו של בעל עסק את זה אני עוד מבין אבל מה פרוש לפגוע במוניטיין שלו אפילו במצרך ובשרות.

יש בחוק ענין של תאור כוזב ושם לא מדובר שהתיאור הכוזב נותן היצרן או המשווק אלא באופן כללי. אם כותבים המפרסם מידע כוזב או מטעה אז זה היה כולל את כל מה שקשור שם. ברגע שאתם מגבילים את זה למוניטיין אשראי ושירות אני יכול להכניס עוד כמה דברים ולאין סוף דברים.

אם היתה כוונה להגן מבחינת מבט עסקי אז צריך לחזור למושג הכללי. אני בהחלט מחזק את השאלה שהעלה חה"כ שערי לא ברור לי מה יקרה לכל משחקי החופש בעסקים. אתם פה מזמינים דברים שהדעת לא סובלת. מותר גם באופן ציבורי וגם באופן עסקי לעשות פעולות ביודעין בנדון. אני לא מעוניין שהשותף שלי יצליח ויש דברים במסגרת הרגילה שמותר לי לעשות אותם. למשל, שהסחורה שלי יותר טובה. לכן אינני יודע מה רציתם להשיג בסעיף הזה? - ואני לא נכנס לשאלה אם יש צורך בהגדרה מרחיבה או מצמצמת.

האם רציתם לצמצם את זה רק בנושאים האלה של מוניטיין אשראי ושירות והכל מותר? - עכשיו מה פרוש מטעה? - איפוא הגבול שם ועד איזה עומק מותר ללכת לגבי שירות מסחרי.

נ. לירם:

צריך לדון בשני אספקטים: מיהו המפרסם? לא רק המפרסם שמתחרה אלא גם ארגון הצרכנים שהיה עליו לדעת.

היו"ר י. מודעי:

האם אתה מסכים לנוסח הזה שהוא מתייחס רק למרכיבים מסויימים של העסק? - כלומר אינך יכול לתבוע בדברים אחרים?

על דברים אחרים אפשר לתבוע עפ"י חוק איסור לשון הרע הקיים.

נ. לירם:

לגבי השאלה של חה"כ שערי - איפוא הגבול של התבטאות בפרסום הנושא הזה?

היו"ר י. מודעי:

אם אנחנו אומרים בעיסקו של בעל העסק, מה עוד יכול להיות? - אינני רואה דברים נוספים שיכולים להיות בדיבה מסחרית מלבד עסקו, מוניטין ואשראי.

נ. לירם:

השאלה אם הכוונה למוניטין שלו או של עסקו?

א. לבני:

כתוב: מוניטין של העסק.

א. שומר:

מה תגיד להערתו של חה"כ שערי - האם מותר לפרסם שעישון גורם לסרטן או אסור? -

היו"ר י. מודעי:

איפוא הגבולות פה?

אותה השאלה של חה"כ קצב אם אנחנו משווים מצרכים אפשר לפגוע בבעל העסק?

נ. לירם:

בקשר להערתו של חה"כ קצב - אני מבין את הגישה של הארגונים הצרכניים שיש להם חשש מהמילים שהיה עליהם לדעת כי הם עלולים לעמוד בפני חשש של תביעות. ובכן העניין הזה, כפי שאמרתי, הועבר מחוק איסור לשון הרע ושם גם לא קיים המושג שהיה עליו לדעת. אנחנו פה הגבלנו את זה כי זה נוגע לא לשם פרטי ואישי שזה פוגע אולי יותר מאשר בעניני עסק. לכן המילים שהיה עליו לדעת זו הקלה לעומת מה שהיה עד היום.

א. שומר:

לגבי המלה "שידע" אם אנחנו רוצים סתם לקבוע הוראה שלעולם אי אפשר לתבוע נכתוב שידע, אבל אם מסיבות העניין מוכיחים שהיה עליו לדעת והוא טוען שלא ידע.

אילו היית אומר ביודעין זה אומר בכוונה חחילה הוא רצה להזיק לפירמה של השני.

נ. קצב:

אם הוא מפרסם דבר שהוא כוזב והוא יודע שזה יפגע בצד השני - זה מספיק. אין תוכיחו שהוא רצה לפגוע? - הפרסום עצמו אינו הוכחה. אנחנו פה מדברים במידה מסוימת על הגנה על בעלי עסק ויצרנים. אנחנו די מאוזנים לעניין הגנת הצרכנים וגם הסוחרים וכל אלה שעוסקים בכך. פה לא מדובר אך ורק על הגנת הצרכנים אלא פה מדובר על אדם ישר שמנהל את עסקו. יש סעיפים אחרים שדנים בהגנת הצרכן. יש איזון כלשהו ולכן יש גם הגנה על דיבה מסחרית כי בדיבה מסחרית אפשר להרוס אדם בעסקו. אנחנו מעוניינים לתת הגנה לבעל עסק שמנהל את עסקו ביושר. אם תהיה הוראה כזאת שהוא ידע בלבד, לעולם לא יוכיחו.

א. שומר:

לגבי השאלה שהועלתה ע"י חה"כ שערי בעניין

הסיגריות - ראשית אם זה כוזב. אנחנו לא מדברים שהוא סתם משחק בפרסום אלא אם זה כוזב, אלא אם הוא יגיד שסיגריות גורמות לסרטן אז סעיף 21 שבחוק איסור לשון הרע יש כל ההגנות. אם כי בעניין הסיגריות לקחו משהו קיצוני.

א. שומר: אגב, ידוע לכם שהיתה הצעת חוק מטעם משרד הבריאות, כפי שזה מקובל בארה"ב, לפרסם על הסיגריות שזה מזיג לבריאות. זה אומר שהיו די ערים כאשר רצו לעשות את זה. כנראה שפרסום בעלמא אינו פרסום שעומד במבחן. כך שלגבי סיגריות יש הגנה בסעיף 21. אם הוא יגיד, למשל, לגבי גבינה שהיא גורמת לכיב קיבה כאשר זה כוזב אז הוא לא צריך להיות אחראי על זה? - מציעים פה רק אם הוא עשה את זה בכוונה - האם אני יכול להוכיח את הכוונות שלו?

נ. קצב: מה פרוש שהיה עליו לדעת?

א. שומר: אותו פרקליט שיופיע יצטרך להוכיח שהיה עליו לדעת.

מ. דרובלס: באותה המידה הוא יכול להוכיח "ביודעין".

א. שומר: הפרסום הוא לא לגבי "ביודעין" אלא לגבי הפגיעה באחר.

לגבי השאלה של היושב-ראש לפגוע בעסקו זה היה מספיק. אנחנו העברנו את זה בחוק איסור לשון הרע כי שם נאמר במשלח ידו. נניח שהוא פשט את הרגל שלוש פעמים, זה לא שייך לעסק אבל זה כוזב.

היו"ר י. מודעי: מדוע לא העתקת את זה?

א. שומר: זה ענין של ניסוח - כאשר היה הנסח של משרד המשפטים אמר שאי אפשר להעתיק סעיף אחר מחוק אחר כאשר הוא בנוי אחרת. אני רק מסביר מדוע צריך לכתוב לפגנע בעסקו... גם במוניטין שלו בתור סוחר. כי אתה יכול לומר בעקיפין אם אני פוגע בו בתור סוחר אז זה גם בו. בתי המשפט מאד מקפידים עם התביעה. אם הוא יפגע בעסקו משום שפוגעים בעסקו בתור סוחר בית המשפט יאמר לא כתוב כך. לכן אני אומר: פה היינו די מאוזנים במידה שנותנים הגנה לצרכן רוצים לתת הגנה גם לסוחר הישר.

מ. דרובלס: מה פרוש לבזות מצרך?

א. שומר: אני חושב שזה ברור מה זה לבזות מצרך.

היו"ר י. מודעי: קבלנו הסברים וקבלנו חשובות לשאלות. אני מבקש להציע נוסח אחר לסעיף הזה. אני מציע שהנוסח יהיה כך: המפרסם מידע כוזב או מטעה כשהוא יודע או היה עליו לדעת, שפרסום כאמור עלול לפגוע בעסקו, במקצועו או במשלח ידו של אדם או שהוא עלול לפגוע במצרך או שירות שהוא מספק יאשם בהוצאת דיבה מסחרית.

א. שומר: לפגוע דבר דומם זה לא אומר שום דבר.

י. שערי: אני רוצה להציע להוסיף את המילים שיש בזה משום הגנה. כלומר, אם יוכח שזה היה

אינטרס ציבורי.

א. שומר: זה כתוב בסעיף 21.

מ. דרובלס: אני מציע לכתוב: המפרסם ביודעין מידע כוזב או מטעה... " כלומר, הוא פרסום ויודע שהוא מפרסם ביודעין על-מנת לפגוע.

היו"ר י. מודעי: איפוא אתה רוצה את ה"ביודעין" שהוא יודע שהוא יפגע? - אם כן זה צריך להיות צמוד למילה של הפגיעה והמשרד אומר שהנוסח שלך נמצא בנוסח הזה.

מ. דרובלס: זה ניתן לפירושים.

היו"ר י. מודעי: הואיל וזה עניין של ניסוח נשמע מה דעתה של המשפטנית - הוא מבקש לוודא בנוסח שענין הפגיעה יהיה במודע.

ת. פנחסוביץ: אני מציעה למחוק את המלים או היה עליו לדעת אם הוא מעדיף את המלה "ביודעין" כי ביודעין זו ידיעה ברורה. לעומת זאת שהיה עליו לדעת השופט היה מניח שאיש סביר באותן נסיבות היה עליו לדעת.

היו"ר י. מודעי: אם כך אפשר לכתוב: המפרסם מידע כוזב או מטעה ביודעין שפרסום כאמור עלול לפגוע... "אני מבין שהנוסח בכללותו המתוקן שהצעת המשרד מקבל אותו. ברישה יש דבר מהותי אחד - יש הצעה של חה"כ קצב ושל חה"כ דרובלס לקבוע את הרישה רק במקרה של יודעין. ההצעה השניה היא הצעה כפי שכתובה כאן. את זה נעמיד להצבעה - מי בעד הנוסח המפרסם מידע כוזב או מטעה ביודעין וכו' ומי בעד הנוסח הקיים כאן?

הוחלט: למחוק את המילים או היה עליו לדעת ובמקום זה יהיה כתוב: המפרסם מידע כוזב או מטעה ביודעין שפרסום כאמור עלול לפגוע בעסקו, במקצועו או במשלה ידו של אדם וכו'.

ת. פנחסוביץ: אנחנו שומרים לעצמנו זכות הסתייגות.

נ. קצב: בשביל מה תוספת המקצוע?

היו"ר י. מודעי: יכול להיות שבעל העסק הוא מהנדס כימאי, למה את רוצה להרשות לפגוע במקצוע שלו?

סעיף 21:

א. שומר: בהליך משפטי על הוצאת דיבה מסחרית יחולו הוראות הסעיפים: 2(ב), 9, 11, 12, 13, 15, 17, 18, 19, 22, 23 ו-25 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 בשינויים המחוייבים.

בסעיף 2(ב) נאמר מתי רואים פרסום של לשון הרע כאשר אדם מדבר על ביח"ר מסויים ואומר לאדם שלישי שהסחורה מזיקה ולא אומר את זה לבית-החדושת עצמו - יש בזה לשון הרע. סעיף 9 מדבר בענין של בית המשפט שהוא יכול לצוות במקרה שהוא מרשיע אדם בלשון הרע לצוות על איסור הפצה של הפרסום המכיל את הלשון הרע או החרמתם של עותקים שיש ברשותו. בית המשפט יכול לצוות לפרסם תיקון של הפירסום הכוזב או הכחשה - וזה יהיה על-חשבון הנאשם.

סעיף 11 אומר כך פרסום לשון הרע בעתון
ישא בכך עורך העתון או מי שהחליט על

א. שומר:

הפרסום וגם המוציא לאור.

למה צריך את זה? - הלא אמרנו שדיבה
מסחרית זה כוזב.

היו"ר י. מודעי:

א. שומר:
דיבה מסחרית זה פרסום מידע כוזב. פה לא
מדובר על תאור כוזב אלא מדברים על המפרסם
מידע כוזב ביודעין שפרסום כאמור עלול לפגוע... תאור כוזב לא נוגע לענייני
האלה.

סעיף 12 אומר אחריות של המדפיס והמפיץ.
סעיף 13 אומר: לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי פרסום המוגן לפי סעיף
28 או 29. כלומר, חברי-כנסת מוגנים. פרסום בישיבת ממשלה, פרסום ע"י
מבקר המדינה, פרסום ע"י השופט, פרסום ע"י חברי ועדת חקירה ועוד.

היו"ר י. מודעי:

קשה לעכל בשמיעה שוטפת את הדברים האלה.
אני מציע שלא ניכנס כרגע לגופם של הסעיפים
אלא נקבל צילום של הסעיפים ורק אז נוכל להתייחס אליהם.

א. לבני:
אני תוהה - מציעים לנו הצעת חוק שצריכה
לתקוף נושא מסויים. ובסעיף 21 באים
ורוצים לגמרי למחוק אותו. מצד אחד יושבים ומטפלים בדבר מוגדר בהליכי
מסחר ומצד שני כותבים שכל מה שאתה מחוקק כפוף לחוק אחר. כלומר, אנחנו
מאבדים את השליטה על כל הנושא.

כל אדם שנפגע יש לו שני חוקים פה ושם.
הוא יכול לתבוע לפי הליך זה או לפי הליך אחר. בכל מה שקשור למסחר זה
כפוף לחוק זה. שנית - זה נותן אפשרות של התחמקות משפטית. גם בשביל
השופט זו דילמה, לפי מה הוא יענוש, יאסור או יקנוס? - כל עורך-דין
מחוכם יבחר לו את האפשרות הטובה ביותר. גם לצורך ערעור זה יצור בלבול.
אם חוק איסור לשון הרע הוא טוב אז למה לעשות חוק אחר? - בואו נוציא
את כל הסעיף ונוסיף אותו בחוק איסור לשון הרע שזה נוגע לדיבה מסחרית.

אנחנו כועדת הכלכלה יושבים ומטפלים
בנושא מסויים ומשאירים פתח לועדת החוקה שמחר תחוקק דבר שהוא מנוגד
לגמרי.

היו"ר י. מודעי:
אני כמובן יכול לתת תשובה ליועצים אבל
לא אעשה את זה מפני שאני רוצה לחזור
למהות של העניין הזה. יש כוונה בחוק הזה לרכז את כל הנושא של הליכי
מסחר. מטבע הדברים שלא הכל היה הפקר והיו שטחים שמכוסים בחוקים אחרים.
יש סימני מסחר 4-5 שהם מבוטלים בחוקים אחרים. כלומר, אם יתקבל החוק
הזה העניין של המסחר יצא משם. כאשר הסעיפים האלה מתבטלים משם השופט
לא יכול לפסוק לפי חוק איסור לשון הרע.

העליית שאלה שלפי דעתי היא חשובה - מה
יהיה אם נקבל הכל ובשבוע הבא בחוק ההוא ישתנו הדברים? - בנקודה הזאת
אני אינני יודע תשובה.

היו"ר י. מודעי:

כלומר, אנחנו נתעמק ונקבע מה מתאים לחוק הזה. אחר כך תבוא ועדה אחרת של אותה הכנסת ותשנה את ההגדרות וההחנאות. אי אפשר טכנית להעביר את כל הסעיפים אבל אולי אפשר לקבוע שיחולו הוראות הסעיפים האלה בניסוחם היום.

י. שערי:

הבעיה שהתעוררה כאן היא לא בעיה שנוגעת רק לחוק הזה. במובן זה אין ערובה שאותם אנשים ישבו בכל החוקים. יש רציפות, יש אחריות ויש ידע ולשם זה קיימים היועצים המשפטיים כדי שיאירו את חברי הועדות השונות שיש חוק זה או אחר. כלומר, אין אפשרות לעבוד אחרת אלא מתוך הנחה שזה גוף אחד ויש רציפות ויש ידיעה מה מנוגד למה.

שנית - לא פעם ישנן עבירות שאפשר להאשים אדם שעושה עבירה לפי סעיפים בחוקים שונים - וזה קורה יום יום, היות והחקיקה לא נעשית ביום אחד. הכל תלוי בתביעה והיא בוחרת לה את הסעיפים שהיא רוצה להאשים. על כל פנים השופט מחליט אם לפי סעיף זה הוא אשם ואם לפי סעיף אחר הוא לא אשם. כלומר, זה ענין כללי ואיננו שייך דוקא לענין הזה. אין צורך שאנחנו תמיד נעתיק בכל חוק כל דבר שהוא קשור. זה ענין של טכניקה כללית שלא נוגעת לחוק הזה.

נ. קצב:

אני לא הבנתי את הדאגה של חה"כ לבניי. אני רואה שחלק מהסעיפים נשארו בחוק איסור לשון הרע וחלק מסעיפים שבחוק לשון הרע יתקנו פה. אני רואה שבסעיף 97 זה מתאזן באיזה שהוא מקום.

היו"ר י. מודעי:

אנחנו בזה מוכרחים לסיים.

א. לבני:

הסיפא היא מאד פשוטה - שיתנו לנו את כל הסעיפים כדי שנראה במה מדובר.

הישיבה ננעלה בשעה 10.30